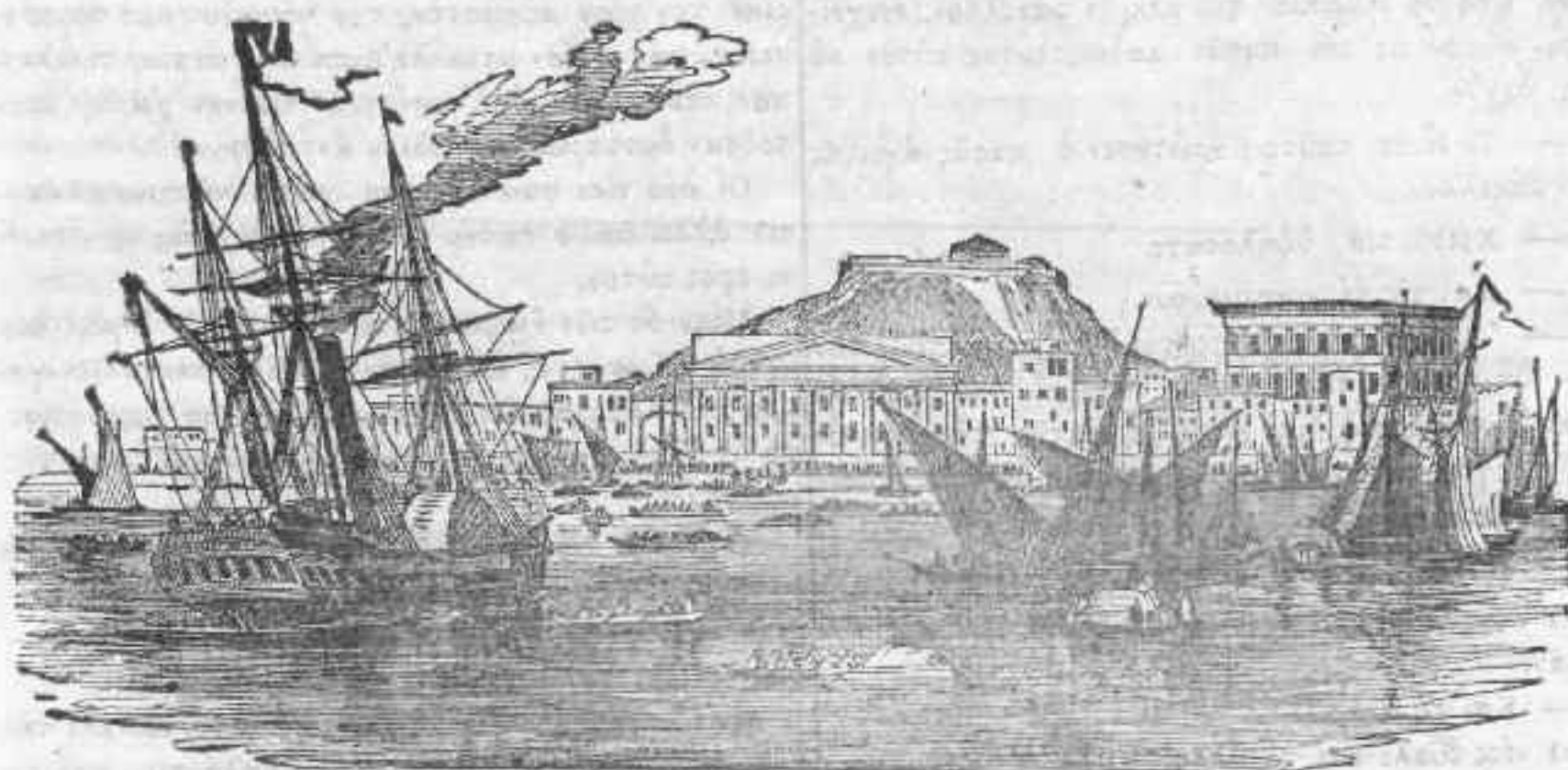

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

Ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε διὰ τῆς Πανδώρας (Φυλλάδ. ΑΒ', ΑΓ', καὶ ΑΔ') ἄρθρον περὶ Ἀλεξανδρείας πολλοῦ λόγου ἄξιον, συγγραφέν ὑπὸ τοῦ γνωστοτάτου Κ. Γ. Ἀμπέρου. Καταχωρίζομεν δὲ σήμερον ἐνταῦθα καὶ τὴν εἰκόνα τῆς διασήμεου ἐκείνης πόλεως, τὴν ὁποίαν, ὡς γνωστόν, ἀνήγειρεν ἐκ θεμελίων ὁ μεγαλοφυέστερος τῶν εὐκλεῶν ἡμῶν προγόνων, Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΑΡΑΒΙΚΑ.

Τὸ κίρας δὲν βαρύνει τὸν ταῦρον, αὐτὸς ἢ πτέρυξ τὸ πτηνόν.

Ὁ ἐπιθυμῶν ῥόδον πρέπει νὰ θέλῃ καὶ τὰς ἀκάνθας.

Ὁ ταχέως βαδίζων ταχέως καὶ κοπιᾷ.

Οὐοῦ μὲν ἀποθνήσκοντος μένει τὸ σάγμα, ἀνθρώπου δὲ μένει τὸ ὄνομα.

Ὁ δαμάζων τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ σώζει τὴν κεφαλὴν του.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κάτοπτρον τοῦ ἀνθρώπου.

Πᾶσα ἀνωφέρεια ἔχει καὶ κατωφέρειαν.

Δύο σχοινοῦνται δὲν χορεύουσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χοροῖου.

Δὲν παρατηροῦμεν τοὺς ὀδόντας τοῦ ἵππου τὸν ὁποῖον λαμβάνομεν θωρεάν.

Ὁ ζιτῶν νὰ λάβῃ τι παρὰ φιλαργύρου σκάπτει λάκκον εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐὰν δὲν ἔχωμεν πλοῦκη ἀποκτήσωμεν τοῦλάχιστον ἀγαθὸν ὄνομα.

Ὁ τρώγων πολὺ, ὀλίγον κερδαίνει, ὁ δὲ τρώγων ὀλίγον, πολλὰ κερδαίνει.

Ἡ καρδία τοῦ κλισάνου εἶναι εἰς τὸ στόμα του, ἡ δὲ τοῦ σοφοῦ εἰς τὴν καρδίαν του.

Διὰ τῆς γλώσσης ἀνυψοῦται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς γλώσσης πίπτει.

Ὁ πίνων οἶνον μὴ ἀποτίων δὲ τὴν τιμὴν αὐτοῦ μεθύσκειται δις.

Φωνὴ ἐπαγωγὸς σύρει τὸν ὄφιν ἐκτὸς τῆς φωλεᾶς αὐτοῦ.

Εἰς τὰ χαμηλὰ μέρη οἱ λύκοι θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὡς ὕψη.

Τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα δανκίζομεν ἀναχωροῦσι μὲν γελῶντα, ἐπιστρέφουσι δὲ κλαίοντα.

Ἴδιον τῶν ἀνθρώπων μὲν εἶναι ν' ἀμείβωσι τὴν ὕβριν δι' εὐεργεσίας, τῶν ζώων δὲ ν' ἀποδίδωσι κακὸν ἀντὶ κακοῦ.

Μὴ ἀνάβαλε τὴν ἐκπλήρωσιν καλῆς πράξεως, μὴ τύχη καὶ μετατρεπῇ εἰς κακὴν. Ἐξ ἐναντίας ἀνάβαλε τὴν ἐκπλήρωσιν κακῆς πράξεως ἐπ' ἐλπίδι τοῦ νὰ γίνῃ καλὴ.

Τὰ μὲν τρώματα τῶν βελῶν θεραπεύονται, τὰ δὲ τῆς γλώσσης ποτέ.

Ὅστις σὲ ἀνακαλύπτει τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλ-
λων, θ' ἀνακαλύψῃ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὰ σά.

Ὅ,τι δὲν ῥεῖ στυλαίνει.

Καὶ μύμηξ' ἂν εἶναι ὁ ἐχθρὸς σου τίμα αὐτὸν
ὡς ἄνθρωπον.

Ἡ καρδία εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς ἡ φέρουσα εἰς τὴν
καρδίαν.

Τὸ θάρρος δὲν κατοικεῖ ἐν τῷ σώματι ἀλλ' ἐν τῇ
ψυχῇ.

Τὸ ἐξιρχόμενον ἐξ ἐνὸς στόματος εἰσέρχεται εἰς
μυρία ὥτια.

—ο—

ΓΝΩΜΙΚΑ ΑΡΑΒΙΚΑ, ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΚΑΙ ΠΕΡΣΙΚΑ.

Ὁ λόγος ὁμοιάζει τὸ γάλα, διότι δὲν δύναται νὰ
ἐπιστρέφῃ ἐκεῖ ὅθεν ἐξῆλθε. Καὶ τινόντι, πῶς ὁ ἄλ-
μέγων γάλα δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸ εἰς τὸν
μαστῶν;

Ἐὰν ὁ λόγος εἶναι ἀργυροῦς, ἡ σιωπὴ εἶναι χρυσοῦ.

Ἡ ἀμαθία θανατοῖ τὸν ἀμαθῆ πρὸ τοῦ θανάτου
αὐτοῦ. Τὸ σῶμα αὐτοῦ εἶναι τάφος πρὶν ἢ καταβῆ
εἰς τὸν τάφον. Ὅστις δὲν φροντίζει νὰ ἐνισχύσῃ τὰς
δυνάμεις τοῦ πνεύματός του διὰ τῆς ἐπιστήμης, δὲν
πρέπει νὰ περιμένῃ οὐδεμίαν ἀνάστασιν ἑαυτοῦ πρὸ
τῆς παγκοσμίου ἀναστάσεως.

Υπάρχει ἐπάγγελμα εἰς τὸν κόσμον μὴ ἔχον καὶ
λύπας; Υπάρχει τις τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα δὲν ἄλ-
λοιοῖ ἢ λύπη ὑπὸ τὰς παρειάς του; Περιῆλθον ὁλό-
κληρον τὸν κῆπον τοῦ βίου, καὶ δὲν εὗρηκα οὐδὲν ῥό-
δον οὐτινος ἢ ἀκανθὰ νὰ μὴ τραυματίξῃ αὐτὴν τὴν
ψυχὴν. Διέτρεξα ὅλα τὰ οἶνοπωλεῖα τοῦ κόσμου, καὶ
δὲν ἔπιον οἶνον χωρὶς νὰ μεθύσθω καὶ νὰ ὑποκύψω
εἰς ζάλην.

Ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου ὁμοιάζει ἀμμόμετρον ἐξ
ὕλου, τὸ ὁποῖον, ὅταν δεικνύῃ τὰς ὥρας, εἶναι ἀνώ-
τερον μὲν τῆς μιᾶς, κατώτερον δὲ τῆς ἄλλης.

Μελέτα τὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ τῆς γῆς· ταύτης
μὲν διὰ τὴν ἡτυχίαν σου, ἐκεῖνου δὲ διὰ τὸν φόβον.

Αἱ ὁδοὶ πορίζουσι αὐξάνουσι τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου
καὶ τὴν διατηροῦσιν. Αἱ ὁδοὶ πορίζουσι εἶναι θηταυρὸς,
δι' οὗ ἀγοράζεται ἡ ὑπόληψις.

Ἐὰν τὸ δένδρον ἐδύνατο νὰ ἀλλάξῃ τόπον, δὲν θὰ
ἐδοκίμαζεν οὔτε τὴν ἀραν τοῦ αὐτοῦ οὔτε τὴν ἀκ-
μὴν τοῦ πελέκειος.

Βλέπω τὸ στάσιμον ὕδωρ διαφθειρόμενον· ἐὰν μὲν
ῥεῖ, εἶναι γλυκὺ, ἐὰν δὲ ὄχι, δὲν εἶναι.

Ἐὰν τὰ βέλη δὲν ἐχωρίζοντο ἀπὸ τῶν τόξων, δὲν
θὰ ἐφθάνον εἰς τὸν σκοπὸν.

ΣΤΙΧΟΙ ΑΡΑΒΙΚΟΙ.

—ο—

Ὁ βίος ἔχει δύο εἴδη περιόδων, αἰτινὰς ὁμῶς
εἶναι ἀδιάσπαστοι ἢ μὲν εἶναι πλήρης ὑσφαλῆ.

ας, ἡ δὲ πλήρης κινδύνων. Εἰπέ εἰς ἐκεῖνον ὅστις,
οὐ μέμνηται διὰ τὴν ἀστασίαν τῆς τέχνης. «Μήπως
ἡ τέχνη κατατρέχει τινὰ, ἐὰν δὲν εἶναι ἀνώτε-
ρος τοῦ ἄλλου; Δὲν βλέπεις τὴν θάλασσαν, εἰς
τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὁποίας κυμαίνονται τὰ πτώ-
ματα, ἐνῶ οἱ μαργαρίται μένουσι εἰς τοὺς βυ-
θοὺς αὐτῆς; Δὲν βλέπεις πῶς οἱ ἄνθρωποι πνέουσι
λάβροι, ἀλλὰ δὲν συντρέβουσιν ἀλλὰ δένδρα
πλήρη τῶν ἐχόντων τὴν κορυφὴν ὑψηλὴν; Με-
ταξὺ τῶν δένδρων τῆς γῆς, τινὰ μὲν εἶναι πρά-
σινα, ἀλλὰ δὲ ἐρυθρά· οἱ ἄνθρωποι ὁμῶς ῥίπτουσι
πέτρας μόνον εἰς τὰ φέροντα καρπούς.»

Αναρίθμητοι εἶναι τοῦ οὐρανοῦ οἱ ἀστῆρες·
ἀλλ' εἰς οὐδένα, πλὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελή-
νης, συμβαίνει ἐκλειψίς.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια. ἴδε φυλλ. 403.)

—ο—

LXIII.

Ἔνα πουλάκι ξίδωνε 'πὸ μέσα ἀπὸ τὴν Πάργα,
Ψάχνει νὰ βρῇ τὴν κλεψουριά τὸν Κώστα Μπουκουβάλλη
Καὶ κλέβει τὸ καρτίριον μέσα στὸ Μακρυνόρος.
Πές μας, 'πές μας, πουλάκι μου, κάνενα καλὸ χαμπέρι.
Τί νὰ σὲ πῶ, μωρὲ παιδιὰ, καίμεινα παλληκαρία;
Ὁ Μπουκουβάλλας πέθανε τὴν κυριακὴν τὸ βράδυ
Ὅπου τὸν φέρει ὁ βασιλιάς 'στὴν πλάκα 'χαν γραμμένα.
Καὶ ἀφίνει διὰ τὰ καὶ χαρτὶ σ' οὐλα τὰ παλληκαρία
Σ' ἐσέ, Γιαννούλη μου ἀδελφέ, σὲ σέ, Χρίστο Νογιάτη,
Καὶ τραγουδάει χωρικὰ τοῦ σείχα ἐμπιστεμένο.
Τὸν Κώστα νὰ συμμάστετε νὰ ρητάστε καπετάνιο
Μὴν τὸν καταρρονήσετε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸς του
Ὁ Κώστας εἶναι ξακουστός εἶναι καὶ παλληκάρι
Στὰ δόντια πέρνει τὸ σπαθί, 'στὰ χέρια τὸ τουφέκι
Ἐμπρὸς πάει στὸν πόλεμο 'στὸ ἔλα στέκει πίσω.
Τὸν Μητσογῶνα κυνηγᾷ βουλιέται νὰ τὸν χάσῃ
Κι' ἐπῆγε καὶ τὸν ἔκλεισε σ' ἕνα παλιοκαστράκι.
Τρεῖς μέραις κάνει πόλεμο τρεῖς μέραις καὶ τρεῖς νύχταις.
Χίλιους Τούρκους τοῦ σκότωσε καὶ χίλιους Ἀρβανίταις.
'Εγὼ 'μαι ὁ Κώστας ξακουστός ὁ Κώστας Μπουκουβάλλας.
Μένα μὲ ξέρουν τ' ἄρματα μὲ ξέρει ὁ κόσμος οὐλος,
Καὶ θέλω τὸν μερασιλὲ νὰ γείνω καπετάνιος,
Τὸ θέλω ἀπὸ τὸ Μίτσοβο καὶ ἀπὸ τὸ Μπαστανιζίκι.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

—ο—

Ἐν τῷ φυλλαδίῳ ΡΒ' τῆς Πανδώρας,
σελ. 138, στήλ. α', καὶ στίχ. 33, ἀντὶ «καὶ
πρὸ πάντων ἐκεῖνα τοῦ Μιχαήλ,» ἀνάγνωθι
«τοῦ Μαγουλήλ.»

—ο—